

No Good Duke Goes Unpunished

Sarah MacLean

Copyright © 2013 Sarah Trabucchi

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers, Inc.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Lira

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe

www.lira.ro/lirabooks.ro

Un târg potrivit pentru un duce

Sarah MacLean

Copyright © 2019 Grup Media Lira

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactori: Mira Velcea, Diana Calangea

Corector: Emilia Vesa

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MACLEAN, SARAH

Un târg potrivit pentru un duce / Sarah MacLean;

trad.: Graal Soft – București: Lira, 2019

ISBN 978-606-33-3607-2

I. Macovescu, Alexandru (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SARAH MACLEAN

Un târg potrivit pentru un duce

Traducere din limba engleză

Alexandru Macovescu

capitolul 1

Îngerul Căzut

Londra

După doisprezece ani

Există frumusețe în clipa când carnea dă de os.

Ia naștere din ciocnirea violentă a încheieturilor degetelor de falcă și din pocnetul înfundat al pumnului în abdomen, precum și din geamătul sec ce iese din pieptul unui om în fracțiunea de secundă înainte să fie înfrânt.

Cei pe care îi desfată o astfel de frumusețe se luptă.

Unii se bat pentru plăcere, pentru momentul în care un adversar se prăbușește la podea într-un nor de rumeguș, fără putere, răsuflare sau onoare. Unii luptă pentru glorie, pentru momentul când un învingător își domină, plin de sudoare, praf, sânge, adversarul bătut și zdrobit. Iar alții se luptă pentru putere, îmboldiți de încordarea mușchilor și de durerea vânățărilor viitoare care le șoptesc în clipa victoriei, promițându-le o pradă bogată.

Dar ducele de Lamont, cunoscut în toată Londra, până în cele mai întunecate unghere drept Temple, lupta pentru pace.

Lupta pentru momentul când era numai mușchi și oase, mișcare și forță, dibăcie și fente. Pentru felul în care brutalitatea împiedica lumea de dincolo să intre întra lui, amuțind tunetul mulțimii și țipătul amintirilor din capul său și lăsându-i doar puterea și suflul. Lupta pentru că, de doisprezece ani, doar în ring afla adevărul despre el și lume.

Violența era pură. Orice altceva, întinat.

Și, știind acest lucru, era cel mai bun cu putință.

Neînfrânt în toată Londra, în toată Europa – mulți puneau rămășag pe el –, Temple era cel care se afla în ring în fiecare noapte, cu rănilor rareori vindecate înainte de a amenința să sângereze din nou, cu degetele înfășurate în fâșii lungi de pânză. Acolo, în ring, își înfrunta următorul adversar – alt om în fiecare noapte, fiecare crezând că Temple poate fi învins.

Fiecare se credea omul care va lăsa din mărețul, neclintitul Temple o masă de carne însângărată pe podeaua încăperii celei mai mari și mai bine protejate din iadul londonez exclusivist al luptelor libere.

Atracția exercitată de Îngerul Căzut era puternică, dar se baza pe zecile de mii de lire puse rămășag în fiecare seară, pe făgăduiala viciului și a păcatului care îi chema pe cei din Mayfair în amurg, pe oamenii cu titlu, avere și inegalabilă putere care stăteau umăr la umăr și învățau despre slăbiciunea lor din zornăitul fildeşului, foșnetul postavului și patina mahonului. Și când pierdeau totul în camerele strălucitoare, splendide, de la etaj, ultima lor soluție era în încăperea ce îi pândea jos – ringul. Lumina subpământeană asupra căreia domnea Temple.

Fondatorii Îngerului Căzut lăsaseră o singură cale de mântuire acestor oameni. Era un mijloc prin care cei care își pierduseră averea la cazinou puteau să și-o recupereze.

Să se lupte cu Temple.

Să câștige.

Și totul le era iertat.

Desigur, nu se întâmplase niciodată. De doisprezece ani, Temple lupta pentru supraviețuire, mai întâi pe aleile întunecoase, pline de personaje dubioase, apoi în cluburi de mână a doua, pentru bani, putere și influență.

Toate lucrurile care i se promisese.

Toate lucrurile pentru care se născuse.

Și toate lucrurile pe care le pierduse într-o singură noapte pe care o uitase.

Acest gând i se strecură în minte în ritmul rapid al luptei, și, doar pentru o clipă, trupul i se păru mai greu de susținut de picioare, iar adversarul său – jumătate din mărimea lui Temple și având o treime din forța lui – îi aplică o lovitură, cu putere și noroc, în unghiul perfect ca să-i clatine dinții și să-l facă să vadă stele verzi.

Temple se dădu înapoi cu mișcări necontrolate, împins de croșul neașteptat, durerea și șocul alungându-i gândul în timp ce întâlnește privirea triumfătoare a adversarului său fără nume. *Ba nu, avea un nume. Avea cu siguranță un nume. Dar Temple rareori rostea nume. Ceilalți erau doar un mijloc care îi servea scopul.*

Cum era și el pentru ei.

Într-o secundă – mai puțin – și își recăpătă echilibrul, deja fandând la stânga, apoi la dreapta, știind că mâna lui ajungea cu mai bine de zece centimetri mai departe decât a adversarului său, simțind durerea din mușchi, înțelegând cum bărbatul mai tânăr și mai furios căzuse victimă oboselii și emoției.

Acesta avea mai multe pentru care să lupte: patruzeci de mii de lire și o moșie în Essex, o fermă în Țara Galilor, unde creșteau cei mai buni cai de curse din Marea Britanie, și vreo șase tablouri de un maestru olandez de care lui Temple nu-i păsase niciodată. Zestrea tinerei sale fiice. Educația fiului său. Toate pierdute la mesele de joc de deasupra. Toate erau în joc aici, jos.

Temple întâlnește privirea adversarului său și văzu disperarea din ochii lui. Ura. Ura față de clubul care îi adusesese decăderea, pentru cei care îl conduceau și pentru Temple mai presus de orice – centurionul care păzea o bandă de hoți care goleau buzunarele unor gentlemen de cea mai bună condiție.

Așa se gândeau noaptea cei care pierdeau, pentru a reuși să doarmă.

De parcă era vina Îngerului că baierile desfăcute ale pungii și zarurile cu ghinion erau o asemenea combinație dezastruoasă. De parcă era vina lui Temple.

Dar ura era aceea care îi pierdea întotdeauna. O emoție inutilă, născută din teamă, speranță și dorință. Nu-i cunoșteau secretul, adevărul: că aceia care luptau pentru ceva erau sortiți să piardă.

Era timpul să-l scoată pe omul acesta din starea lui jalnică.

Cacofonia de strigăte de la marginile ringului îi provocă lui Temple un aflux de energie și își trimise adversarul clătînându-se de-a lungul podelei acoperite cu rumeguș. Acolo unde lovise înainte în joacă, pumnii săi dădeau lovituri fără milă sau șovăială, care formau un baraj. Obraz. Falcă. Piept.

Celălalt bărbat ajunsese în corzile ce delimitau ringul, dându-se în spate și împleticindu-se în ele, în timp ce Temple își continua atacul, fiindu-i acum milă de acest bărbat care crezuse că va câștiga lupta. Crezuse că putea să-l bată pe Temple. Că putea să învingă Îngerul.

Lovitura finală stoarse ultimul strop de vlagă din adversarul său, iar Temple îl văzu căzând grămadă la picioarele lui pe când larma mulțimii devenea asurzitoare și se îmbina cu pofta de sânge.

Așteptă, gâfâind, ca adversarul său să se miște. Să se ridice în picioare măcar o secundă. Să mai aibă o șansă.

Omul rămase nemișcat, cu brațele în jurul capului. Isteț.

Mai isteț decât mulți alții.

Temple se întoarse, întâlnind privirea celui care făcea pariurile de la marginea ringului. Își ridică bărbia într-o întrebare mută.

Privirea bărbatului mai în vârstă sclipi peste mulțime înspre picioarele lui Temple, zăbovi puțin, apoi trecu mai departe. Bătrânul își ridică un deget noduros înspre steagul roșu din colțul opus al ringului. Steagul lui Temple.

Publicul răcnii.

Temple se întoarse cu fața la oglinda enormă ce se întindea pe un perete al încăperii, întâlnindu-și pentru

câteva clipe ochii negri și obosiți, încuviințând din cap o dată înainte de a întoarce spatele imaginii reflectate și a se cățăra între corzi.

Croindu-și drum cu coatele prin grămada de bărbați care plăteau bani buni să vadă lupta, ignoră zămbetele prefăcute și ovațiile mulțimii, degetele care voiau să-i atingă pielea udă de sudoare și devenită neagră de la cerneala ce-i înconjură brațele – să facă un lucru cu care să se fâlească în anii următori.

Atinseseră un ucigaș și supraviețuiseră ca să spună povestea.

De-a lungul anilor, acest ritual îl înfuriase, apoi îi trezise mândria. Acum îl plictisea.

Deschise ușa gri din oțel prin care se trecea în camerele private, lăsând-o să se închidă singură în urma lui, deja scoțându-și fâșia lungă de pânză de pe degetele dureroase. Nu se uită înapoi când ușa se trânti, știind că nimeni de la etajul unde aveau loc luptele n-ar îndrăzni să-l urmărească până în acest sanctuar subteran întunecos. Nu fără să fie invitat.

Încăperea era cufundată în liniște și întuneric, izolată de spațiul public din jur, unde știa din experiență că oamenii se grăbeau să-și ceară câștigurile, o mână ajutându-l pe perdant să se ridice, chemând un doctor să-i bandajeze coastele rupte și să evalueze urmările loviturilor primite.

Aruncă pe jos fâșia de pânză, căutând pe băjbăite și fără ezitare în beznă lampa din apropiere. Lumina se răspândi în cameră, dezvăluind o masă joasă din stejar, goală, în afară de un maldăr de hârtii și o cutie sculptată de abanos. Începu să-și scoată bandajul de la celălalt pumn, cu ochii la hârtii, acum inutile.

Niciodată nu erau de folos.

Aruncând și celălalt bandaj, Temple traversă camera aproape goală, întinzând mâna spre o curea de piele fixată în tavan, lăsându-se cu toată greutatea, flexându-și mușchii brațelor, ai umerilor și ai spatelui. Nu-și putu reține oftatul lung ce veni odată cu acea întindere

a întregului corp, însoțită de o bătaie slabă la a doua ușă din capătul întunecat al camerei.

- Intră, zise el, fără să se mai întoarcă pentru a vedea cine venise pe ușa care se deschise și se închise la loc.

- Altul cade.

- Așa se întâmplă întotdeauna.

Temple își termină întinderea și dădu cu ochii de Chase, fondatorul clubului Îngerul Căzut, care traversează încăperea și se așează pe scaunul de lemn de lângă el.

- A fost o luptă strașnică.

- Serios? Toate i se păreau la fel în ultimul timp.

- E ciudat că sunt încă unii care își imaginează că te pot învinge, spuse Chase, rezemându-se și întinzându-și picioarele pe podeaua goală. Ai crede că până acum și-au luat gândul de la asta.

Temple se întinse să-și toarne un pahar cu apă din carafa de alături.

- E greu să-ți iei gândul de la o răsplată. Chiar dacă pare o vorbă-n vânt.

Nimeni nu avusese niciodată șansa de a primi o răsplată, Temple o știa mai bine ca oricine.

- I-ai rupt trei coaste lui Montlake.

Temple bău cu poftă, un firicel de apă scurgându-i-se pe bărbie. Își șterse fața cu dosul palmei și spuse:

- Coastele se vindecă.

Chase dădu din cap o dată, schimbându-și poziția pe scaun.

- Stilul tău de viață spartan nu e cel mai confortabil din lume, știi, nu?

Temple puse paharul jos.

- Nimeni nu ți-a cerut să mai stai pe aici. Deasupra, ai catifele și tapițerii, fără îndoială.

Chase zâmbi, scuturând o scamă de pe un crac al pantalonilor și punând o bucată de hârtie pe masă, lângă maldărul deja existent. Era lista cu luptele din seara următoare și din cealaltă. O listă nesfârșită de oameni care voiau să lupte pentru averile lor.

Temple expiră lung, fără zgomot. Nu voia să se gândească la următoarea luptă. Tot ce-și dorea era o baie fierbinte și un pat moale. Smuci cordonul clopoțelului de lângă el, cerând să i se pregătească baia. Privirea lui se îndreptă apoi spre hârtie, aflată îndeajuns de aproape ca el să vadă vreo șase nume mângălite acolo, dar prea departe ca să le poată citi. Întâlni privirea atotcunoscătoare a prietenului său.

- Lowe te provoacă încă o dată.

Trebuia să se aștepte la așa ceva - Christopher Lowe îl provocase la luptă de douăsprezece ori în tot atâtea zile -, și totuși parcă îl lovi cineva în moalele capului.

- Nu. Același răspuns pe care îl dăduse de unsprezece ori. Și tu ar trebui să încetezi să-l mai aduci la mine.

- De ce? Nu merită și băiatul ăsta o șansă ca toți ceilalți?

Temple întâlni privirea lui Chase.

- Ești un ticălos însetat de sânge.

Chase râse.

- Spre necazul familiei mele, nu sunt un ticălos.

- Dar sângeros ești, nu?

- Doar îmi plac luptele crâncene. Chase ridică din umeri. El a pierdut mii.

- Nu-mi pasă nici dacă ar fi pierdut bijuteriile coroanei. N-o să mă lupt cu el.

- Temple...

- Când am făcut târgul ăsta... când am fost de acord să vin aici, la Îngerul, am convenit că luptele vor fi ale mele. Nu-i așa?

Chase ezită, văzând încotro o ia conversația. Temple repetă:

- Nu-i așa?

- Da.

- Nu mă lupt cu Lowe. Temple făcu o pauză, apoi adăugă: Nici nu e membru al clubului.

- Este membru al Knight's. Acum i se acordă aceleași drepturi ca oricărui alt membru al Îngerului Căzut.

Knight's, cea mai nouă proprietate a Îngerului Căzut, un club mai puțin select care aducea plăcere și datorii pentru patru sute de personaje nu tocmai respectabile. Temple se aprinse de mânie.

- La naiba cu el!... De n-ar fi Cross și deciziile lui idioate...

- A avut motivele lui, zise Chase.

- Domnul să ne păzească de bărbați îndrăgostiți!

- Amin, încuviință Chase. Dar, cu toate astea, avem un al doilea iad de condus și iadul acela poartă datoria lui Lowe. Și trebuie să-i acordăm o luptă dacă o cere.

- Cum de-a pierdut băiatul ăsta mii de lire? întrebă Temple, urând frustrarea care i se simțea în voce. Tot ce atingea taică-său se transforma în aur.

De aceea fusese sora lui Lowe o mireasă atât de convenabilă.

Ura acest gând. Și amintirile ce îl însoțeau.

Chase ridică dintr-un umăr, nepăsător.

- Norocul se schimbă repede.

Adevărul de care se izbiseră toți în viață.

Temple înjură.

- Nu mă lupt cu el. Fă-l să se răzgândească.

Chase îi întâlni privirea.

- Nu există nici o dovadă că ai omorât-o.

Privirea lui Temple rămase fixă.

- Nu e nici o dovadă nici că n-am omorât-o eu.

- Aș paria pe tot ce am că n-ai făcut-o.

- Dar nu pentru că știi că ăsta-i adevărul.

Temple nici nu o știa.

- Te știi pe tine.

Nimeni nu-l cunoștea. Nu cu adevărat.

- Ei bine, Lowe nu mă știe. Nu mă voi bate cu el. Și nici nu voi mai avea genul ăsta de conversație. Dacă vrei să-i acorzi băiatului o luptă, bate-te tu cu el.

Așteptă să mai spună Chase ceva. Să-l atace din nou. Dar nu se întâmplă așa. Fondatorul Îngerului stătea în picioare, luând lista cu următoarele posibile lupte,

împreună cu maldărul de hârtii care fuseseră pe masă înaintea luptei din seara aceea.

- Să pun astea la dosare?

Temple scutură din cap, întinzând o mână după hârtii.

- O fac eu.

Făcea parte din ritual.

- În primul rând, de ce ai scoate dosarele? întrebă Chase.

Temple se uită la hârtii, unde datoria lui Montlake către Înger era socotită clar și concis: o sută de lire aici, o mie dincolo, doisprezece acri de pământ. O sută. O casă, un cal, o trăsură.

O viață.

Ridică dintr-un umăr, bucurându-se de încordarea mușchiului pe care o simți acolo.

- Ar fi putut să câștige.

Una din sprâncenele blonde a lui Chase se ridică, întrebător.

- Ar fi putut.

Dar nu o făcuse.

Temple își întoarse privirea la masa de stejar zgâriată.

- Ei mizează totul pe o luptă. Se pare că măcar atât pot face și eu ca să recunosc mărimea pierderii lor.

- Și totuși, câștigi mereu.

Era adevărat. Dar înțelegea ce însemna să pierzi totul. Să ți se schimbe întreaga viață într-o clipă din cauza unei alegeri pe care n-ar fi trebuit s-o faci. A unei acțiuni pe care nu trebuia s-o întreprinzi.

Asta era diferența, bineînțeles.

Bărbații care veneau să-și încerce puterile în ringul de jos își aminteau că făcuseră o alegere. Întreprinseseră o acțiune.

Dar Temple, nu.

Nu că ar fi contat.

Clopoțelul de pe peretele de deasupra sună, anunțând că baia lui era gata, readucându-l în prezent.

– Nu am spus că nu merită să piardă.

Chase râse, un râs sănătos într-o cameră învăluită în tăcere.

– Ești atât de sigur pe tine. Într-o zi, poate n-o să mai câștigi așa ușor.

Temple se întinse după un prosop, punându-și apoi bucata de bumbac turcesc fin în jurul gâtului.

– Promisiuni deșarte, spuse el, îndreptându-se spre sala de baie, alungându-l din minte pe Chase, lupta și rănilor pe care le provocase. Deșarte, dar minunate promisiuni.

Noaptea, străzile aflate la est de Temple Bar se trezeau la viață și se umpleau de tot ce avea Londra mai rău – hoți, prostituate și ucigași ieșeau din ascunzătorile unde stăteau în timpul zilei, simțindu-se liberi în întunericul sălbatic. Se hrăneau cu beznă.

Apăreau pe după colțuri, ieșind din umbră, profitând de întunericul primitor al orașului, la nici jumătate de milă de reședințele impunătoare și de cei mai bogați oameni din capitală, marcând teritoriul unde bogătașii n-ar călca, prea speriați să vadă adevărata față a orașului – care era mai urâtă decât știau ei.

Sau poate era exact așa cum o știau.

Era tot ce știa Temple. Tot ce era, tot ce devenise el, tot ce putea fi vreodată, acest loc, bântuit de bețivi și de curve, era locul perfect în care un bărbat se putea face nevăzut.

Bineînțeles că ei îl vedeau. Așa se întâmpla de ani întregi, din momentul în care, în urmă cu doisprezece ani, sosise aici, tânăr și duhnind a frică și a furie, cu nimic care să-l recomande acestei noi lumi minunate, în afară de pumnii lui.

Șaptele îl urmaseră prin mizerie și păcat, ținând socoteala timpului. La început, pretinsese că nu aude cuvântul, dar pe măsură ce anii trecuseră, acceptase po-recla – și epitetul devenise onorific.

Ucigaș.

Îi ținea departe de el, chiar și când îl urmăreau cu privirile. Ducele ucigaș. Simțea curiozitatea din ochii lor – de ce s-ar bate pe burtă cu ei un aristocrat crescut în puf și ce motiv ar avea să ucidă pe cineva? Ce secret întunecat, devastator avea bogătașul acela privilegiat ca să se ascundă în lumea lor de borfași și de cerșetori?

Temple le dădea speranță celor mai nefericite suflete din Londra. Șansa să creadă că viețile lor, petrecute în umezeală, mizerie și funingine, ar putea să nu fie atât de diferite de cele ale oamenilor mult mai presus de ei. Atât de intangibili.

„Dacă ducele ucigaș ar cădea, ne-am putea ridica noi la putere“, perchepea el în privirile aruncate pe furis.

Și în această slabă speranță era pericolul. O luă pe după un colț, lăsând în urmă luminile și zgomotul de pe Long Acre, rămânând învăluit în întunericul de pe străduțele lăturalnice unde își petrecuse cea mai mare parte din viață.

Zgomotul pașilor lui devenise aproape inaudibil prin instinctul căpătat în atâția ani, căci știa că pe acea porțiune – ultima sută de metri până la reședința sa din oraș – cei care pândeau în colțuri întunecoase pe strada principală bine luminată prindeau curaj.

Din această cauză, nu fu surprins că îl urmărea cineva.

Se mai întâmplase și înainte – oameni destul de disperați să-l atace, să mănuiască băte și cuțite în speranța că o singură lovitură bine ținută avea să egalizeze raportul de forțe dintre ei pentru suficient timp ca să-l poată ușura de pungă. Se mai luptase cu ei, risipind dinți și sânge aici, pe pavajul din Newgate, cu o ferocitate care îi lipsea în ring la Îngerul Căzut.

Se luptase cu ei și câștigase. Cu zeci, duzini.

Și totuși, exista întotdeauna alt păcătos disperat care îl urmărea, luând lăna fină a hainei lui Temple drept semn de slăbiciune.

Încetini ritmul, concentrându-se asupra pașilor din urma lui, diferiți de cei obișnuiți. Le lipsea greutatea